

ת"פ 45830/12 - מדינת ישראל נגד יניב דויטש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 45830-12-12 מדינת ישראל נ' דויטש
בפני: כב' השופטת הדסה נאור
17.5.16

המאשימה	אלירם גלעם	מדינה: מדינת ישראל ע"י ב"כ עוז
נגזר		נגזר
הנאשם	שחר מנדמן	יניב דויטש ע"י ב"כ עוז

הכרעת דין

1. بتاريخ 10.3.10 סמוך לשעה 14:00, הגיעו השוטרים רס"ל עבדו חוראני (להלן: "עבדו") ואנגלינה ויינר לביתו של הנאשם, ברחווב..... בתל אביב-יפו, בעקבות הודעה שהתקבלה במשטרה ולפיה נצפה הנאשם משוחח ליד ביתו עם קטינים וקטינות, מכיתות א'-ב' ומנסה לשכנע עלות אותו לדירתו, כשחלקם אף הלכו אחריו.

במהלך שהייתו של עבדו בכניסה לבית הנאשם הבחין, לטענתו, בתמונות קטנות של בחורות ערומות (פורנו) בחילון פתוח על מסך מחשב נייח של הנאשם (להלן: "המחשב").

השוטרים עצרו את החשוד בחשד לביצוע עבירה של הטרדה מינית.

בסופה של יום חמץ זה לא הבשיל לכדי כתב אישום, אך חלק מהליכי החקירה נטפס המחשב ובוצעה חידרה למחשב בחיפוש אחר קבצים, שעל פי חשד השוטרים עשויים היו להכיל חומר פדופיל.

לאור תוכני החקירה וממצאי החיפוש במחשב, הוגש נגד הנאשם כתב אישום המיחס לו ריבוי עבירות של החזקת פרסומם תועבה ובו דמותו של קטין, על פי סעיף 214 (ב3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

על פי עובדות כתב האישום, בתקופה הרלוונטיית לכתב האישום, החזיק הנאשם במחשב בדירותו קבצים הכוללים תכנים פדופילים כດלקמן:

א. תיקיה בשם "XXX" שהכילה 15 תמונות פורנוגרפיות של קטינים ו-12 סרטונים פורנוגרפיים של קטינים. בתיקיה הנ"ל נמצאה תיקייה נוספת בשם "חדש" ובה תיעוד וידעו של מעשי תועבה מינימיים בקטינים.

ב. תיקיה נוספת בשם "טלפתיה" ובה 31 תמונות פורנוגרפיות של קטינים. בתיקיה הנ"ל נמצאה תיקייה

נוספת בשם "NEW" ובה 20 תמונות נוספות המתעדות מעשי תועבה של קטין אשר מקי"ם
יחסו מין עם אישה בדירה.

2. בתשובתו לאישום כפר הנאשם בעובדות כתוב האישום והעלת את הטענה לפיה המחשב נתפס במהלך
חיפוש לא חוקי שנערך בביתו.
3. בתום פרשת התביעה הعلاה ב"כ הנאשם טענה שאין להסביר לאשמה, מהטעם שלא מולאו התנאים
הקבועים בסעיף 25 לפיקוד סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969, המאפשרים
ביצוע חיפוש שלא על פי צו חיפוש - לאחר שבידייעבד ברור שלא היה יסוד סביר לחשד לביצוע מעשה מגונה
על ידי הנאשם - והסכמה של הנאשם לתפיסת המחשב לא הייתה הסכמה מדעת, לפיכך, תפיסת המחשב
והחיפוש במחשב נעשה שלא כדין ובשל כך תוכרי החיפוש אינם קבילים.

לאחר בוחנת מכלול הראיות, דחיתתי, בהחלטה מנומקת את הטענה שאין להסביר לאשמה כشبיעתי כי בשלב בו
וחולט על הצורך בתפיסת המחשב, היה למשטרת יסוד סביר לחשד שהנאשם מעורב, למעשה, בעבירה של ניסיון
למעשה מגונה בקטין, ושהסכמה הנאשם לתפיסת המחשב הייתה מדעת.

כפועל יוצא מקבעותי לעניין חוקיות החיפוש ותפיסת המחשב קבועתי כי תוכרי החיפוש במחשב הינם קבילים
כראייה והחלטתי על קבלת חומר המחשב כראייה קבילה במשפט.

לאור דחיתת הטענה שאין להסביר לאשמה בחר הנאשם להעיד להגנתו.

4. עדותה בפני טען הנאשם כי ביום האירוע הוא שהה בביתו כאשר שמע רעש מתחת לבתו. עקב לכך
ירד למיטה והעיר לתלמידים שעברו במקום על הרעם שהקימו וביקש מהם לאסוף את קליפות התפוז
שזרקו על המדרסה.

כעבור זמן מה, שמע, לדבריו, דפיקות חזקות על דלתו, הסתכל בעינית וראה שוטר ושוטרת, הוא פתח את הדלת
חלקית, השוטר יצא לטור חדרו, ביקש ממנו תעודת זהות ולאחר מכן ביקש ממנו להתלוות אליו.

הנאשם הכחיש את טענתו של עבדו לפיה על מסך המחשב שלו הופיעה תמונה פורנוגרפית ואף הוסיף כי כשחזרו
לחדר לאחר החקירה "הוא הודה שהאבחנה שלו הייתה שגואה".

לצין כי עבדו העיד כעד מטעם המאשימה והוא לא התבקש, במהלך חקירתו הנגדית, להגיב על טענות הנאשם
ולפיין דמיין שראה תמונה פורנוגרפית בחלוון המחשב ואף הודה בכך בפני הנאשם.

במשטרת נחקר הנאשם פעמיים. לראשונה ביום האירוע, זמן קצר לאחר מעצרו, ובפעם השנייה כ- 4 חודשים
מאוחר יותר, בתאריך 25.7.10.

לגביו חקירתו הראשונה טען כי נשלחה זכותו להיוועץ עם עורך דין.

بعدותו סיפר הנאשם כי בחקירתו הראשונה ביקש להתייעץ עם עורך דין מסוים, אך נאמר לו כי הוא זכאי
לסניגור צבורי רק במעמד המשפט וכי עליו לדאוג לעורך דין פרטי. בהמשך ביקש להתייעץ עם דודתו - אירית
באומהורה, פרקליטה בפרקטיות מחוץ ירושלים, אולם נאמר לו כי הדבר בלתי אפשרי בשל החשש לניגוד

איןטרסים. לפיכך, למעשה לא מימי שזכה להיוועץ עם עורך דין, טרם מסירת הودעתו הראשונה.

בהתיחס לחתימתו על הסכמה לתפיסת המחשב, לאחר שבתחילתה סירב לכך מספר פעמים, טען כי הופעל עליו לחץ רב להסכים למסירת מחשבו למשטרה כשבשלב מסוים איימו עליו השוטרים כי אם יסרב לתת את מחשבו הוא יועבר למעצר. מאוחר שהוא נעדך עבר פלילי, חשש מהאים ועל כן נתן הסכמתו.

בהודעתו השנייה התיחס הנאשם לשתי התקיות, שנמצאו במחשב ובהן כ-50 קבצים הכלולים תכנים פדופיליים. הנאשם אמן לא הודה במפורש כי אלה הורדו על ידו, וטען בעיקר שאינו זוכר, בתשובות מתחכםות ומובלבות לשאלות שנשאל, כפי שיוצג להלן:

לשאלת איך הגיעו 50 הקבצים של קטינים ערומים מבצעים סקס למחשב השיב "אני לא זוכר. יכול להיות שהורדתי אותם ואולי לא. בכל מקרה לא עשית בהם שימוש לצרכים מיניים".

כשנשאל האם היה מודע להימצאותם במחשב ענה "לא, שכחתי מהם בכלל [...]. אתה מצפה ממני לזכור כל כך הרבה זמן אחרת, אם הורדתי אותם, אני לא אומר שאני הורדתי אותם [...]. יכול להיות שהורדתי אותם באז מיל ויכול להיות שלא".

לשאלת למה שמר את הקבצים האלה בתיקיות וכמה פעמים צפה בהם השיב "אם אני שמרתי אותם אז זה בטיעות. בכל מקרה לא עשית בהם שימוש ולא העברתי לאף אחד [...] אני לא זוכר (אם צפיתי בהם - הנ.). אולי פעמיים. אני לא זוכר [...] יכול להיות שהורדתי מתוך סקרנות".

עם זאת אישר הנאשם כי המחשב היה חדש בעת שרכש אותו, כי רק הוא משתמש בו ורק הוא מוריד קבצים למחשב שלו ואף הוסיף כי החזיק עצמו במחשב קבצים אלה בטיעות "שכחתי מהם נמצאים ולא מחקתי אותם [...] שכחתי מהם נמצאים שם [...]. לא הייתה מודע לזה שעבירה על החוק ולא הייתה מודע שהזיהה בחישוב שלי. נראה שהזהה נשמר בטיעות [...] הורדתי אותה או שלא אני הורדתי אותה ולא מחקתי אותה".

בעדותו בבית המשפט המשיך הנאשם להתפלל בתשובתו ולתת הסברים מגוחכים לטענותיו כי לא ידע שבמחשבו מוחזקים חומרים פדופיליים.

בנוגע לחומר הפדופולי שנמצא העיד הנאשם כי אינו זוכר שהורד למחשב את הקבצים המכילים תמונות וסרטונים פדופיליים. עוד טען הנאשם כי אמירותו לחוקר רועי בדר בחקירה השנייה (ת/5) לפיה הקבצים נפתחו לאחרונה בשנת 2007 התבססה על טענתו של החוקר עצמו.

בחיקירתו הנגדית הודה הנאשם כי ידע שבמחשבו מוחזקים חומרים פורנוגרפיים אולם הכחש כי ידע שהקיים במחשב גם חומרים פדופיליים. עוד הוסיף הנאשם כי הוא לא יודע כיצד החומרים הפדופיליים הגיעו למחשבו, על אף העובדה כי הוא רכש את מחשבו מחדש ורק לו הייתה גישה למחשב.

ב"כ המשימה עימת את הנאשם עם עדותו השנייה במשטרה בה הודה הנאשם כי הוא הורד את הקבצים הפדופיליים וחשב כי מחק אותם. בתגובה השיב הנאשם כי תשובה בחקירה המשטרה נבעה מהעובדת כי השוטרים הלחיכו אותו והפחידו אותו ומאחר שלא קיבל ייעוץ משפטי. מבחינתו, לחקירה המשטרה אין כל

משמעות.

לשאלת בית המשפט מודיע לא הטייעץ עם עורך דין בקשר למעלה מאربעה חדשים, מאז מועד חקירותו הראשונה ועד חקירותו השנייה, השיב הנאשם כי לא מצא סיבה לעשות כן.

במהרשך, עומת הנאשם עם העובדה כי בחקירותו השנייה ביקש למש את זכות ההיוועצות לאחר שנסאל על התוכן האסור שנפתח במחשבו, הנאשם תחמק ממtan תשובה עניינית וטען כי לפטע הוא נזכר שעומדת לו זכות ההיוועצות.

5. בסיכוןיו טען ב"כ הנאשם כי זכות ההיוועצות של הנאשם נשלה ממנו בשל חוסר הסכמתה של כהן בזמן סניגור ציבורו למtan "יעוז". ב"כ הנאשם ביקש לדוחות את טענותיה של כהן לפיהן בשנת 2010 סניגורים ציבוריים לא הגיעו לתחנות משטרת למtan "יעוז", שכן במועד החקירה הלכת ישכרוב (ע"פ 5121/98 **ישכרוב ב' התבע הצבאי**, סא (1) 461) כבר השתרשה וכבר מלאו 15 שנה לחקיקת חוק הסניגוריה הציבורית, תשנ"ו - 1995. כפועל יוצא מהתנהלותה זו, זכותו של הנאשם להיליך הוגן נפגעה, הסכמתו לסתיפת הממחשב הושגה באופן המצדיק פסילת ראייה זו. לשיטתו של ב"כ הנאשם, הودאותו של הנאשם בת/5 איננה יכולה לרפא פגמים אלו.

לחילופין טען ב"כ הנאשם כי המעשים המוחשיים לנายนם התיישנו. לדידו, מנ/3 עולה כי לא ניתן לדעת בוודאות מתי נוצרו הקבצים המקוריים ומתי הם הורדו למחשבו של הנאשם. הנאשם עצמו ציין בחקירותו במשטרת (ת/5) כי הוא מחזיק במחשב משנת 2004 וכי מאז שנת 2004 אינו מחזיק בקו אינטרנט. טענה זו לא הופרכה ע"י ב"כ המאשימה.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי מאחר ועסוקין בעבירה מסווג עווון תקופת ההתיישנות היא חמיש שנים. כאמור, המאשימה לא הציגה כל ראייה כי קבצים אלו לא הורדו בשנת 2004 וכי נעשה בהם שימוש לאחר שנת 2004 ועל כן קיימ ספק בנוגע להתיישנות העבירה. לטענת ב"כ הנאשם, ספק זה צריך לפעול לטובת הנאשם.

6. מנגד טען ב"כ המאשימה כי מאחר שאמרות הנאשם הוגשו בהסכם, אין לקבל טענה של אי קבילות ההודעה, בשל הטענה של פגם בזכות ההיוועצות במהלך החקירה הראשונה, ולמעשה מדובר בתקופה של משקל הראייה.

לוגפו של עניין ביקש לדוחות את טענת הנאשם לפיה זכות ההיוועצות נשלה ממנו. לשיטתו, החקירה אישרה את הודיעה לנายน על זכויותיו ולאחר שהנאשם ביקש לשוחח עם עורך דין מஸניגורייה הציבורית השיבה לו כי זכות זו עומדת לו רק במעמד המשפט. בעדותה בבית המשפט הסבירה כהן כי בשנת 2010 סניגורים ציבוריים לא היו מגיעים לתחנות המשטרת למtan "יעוז" לפני חקירה, לעניין זה טען ב"כ המאשימה כי ב"כ הנאשם לא הביא כל עדות או ראייה הסותרת את דבריה של כהן ומכאן כי אין כל פגם בהתנהלותה.

למעלה מן הצורך הוסיף כי מאחר שהנאשם לא מסר כל תוכן מפליל באמרטתו הראשונה, מסכימה המאשימה להתבסס על אמרתו השנייה.

בהתיחסו לטענות הנאשם לגבי האמירות שנאמרו על ידו בחקירותו השנייה, ביקש לדוחותן ולקבוע כי הנאשם היה מודע לזכויותיו ولנאמר על ידו, אישר והודה, בין במישרין ובין בעקיפין, בהחזקת הקבצים המקוריים לו בכתב

האישום, בשעה שהכחיש חשדות אחרים שהוטחו בו, באופן שניtan לקבוע כי אמרתו השנייה נמסרה מרצון חופשי שלא כתענת הנאשם לפיה אמרות אלה נמסרו על ידו בשל העובדה שהליך הוכיחו אותו במהלך החקירה.

ב"כ המאשימה ביקש לדוחות גם את טענת ההגנה להתיישנות. לדבריו, על פי דז"ח הפעולה שנערך ע"י רון נזרי (נ/3) לא ניתן לדעת בוודאות מתי נוצר הקובץ המקורי ומתי הוא שונה. הנאשם לא טען באופן מפורש מתי קבצים אלו הורדו למחשבו, כל שידע להגיד הוא שימושו 2004 אין לו אינטרנט ועל כן לא יכול היה להוריד קבצים אל מחשבו. בעניין זה הציג ב"כ המאשימה סתריות בעדויותיו של הנאשם לעניין המועדים בהם היה לנԱם אינטרנט במשך שנים.

על כל אלה הוסיף וטען ב"כ המאשימה כי אין כל משמעות למועד הורדת הקבצים שכן עסקין בעבירה נמשכת, הנאשם שלט בקבצים הפודפיילים לאורך השנים ולא עשה דבר על מנת לקטוע את מעמדו כבעל השילטה על הקבצים.

7. דיון והכרעה

כאמור לעיל, בהחלטתי מיום 15.1.15 דחיתי את טענת ההגנה כנגד חוקיות החיפוש ואת בקשת ב"כ הנאשם לפסילת תוכרי החיפוש שנערך במחשבו של הנאשם.

גם לאחר שמיית עדותו של הנאשם לא מצאתי לשנות מהחלטתי בבקשתה שאין להסביר לאשמה, לגבי קבילות הממצאים שנמצאו במחשב.

אין חולק כי 2 התיקיות שנמצאו במחשב, המכילות חומר פודפיילי מהוות בסיס איתן להרשות בריבוי עבירות של החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קיטין. קיבלת גרסת הנאשם במשפטה על כך שהמחשב הוחזק באופן בלבד על ידו או אישרוו, אף אם במשתמע ולאחר התפתחויות רבות, כי הקבצים הורדו על ידו, כפי שפורט לעיל, יש בה כדי לקבוע כי ריבוי העבירות האמורויות בוצעו על ידי הנאשם.

משכך, העלתה ההגנה בסיכוןיה שתי טענות חדשות:

הראשונה - בעניין הפגיעה בזכות הייעוץ;

השנייה - מתייחסת להתיישנות העבירה.

8. בהתייחס לטענה בדבר הפגיעה בזכות הייעוץ - טענה זו יפה רק לעניין אמרתו הראשונה של הנאשם.

מעיון בתמלול החקירה (ת/8/ב) ומידותה של החקירה כהן בפני, אני סבורה כי זכותו של הנאשם ליעוץ עם עורך דין, עבר למסירת אמרתו הראשונה, אך נפגעה.

הלכת ישכרוב מבירה ולא מותירה כל מקום לספק באשר לחשיבותה של זכות הייעוץ. אכן, החקירה כהן ידעה את הנאשם בדבר זכותו אולם לאחר שהנאשם ציין בפניה כי ידו אינה מוגנת לשכור עורך דין פרטיה, השיבה לו כהן כי בשלב זה אין הוא זכאי לקבלת ייעוץ מהסניגורייה הציבורית, בשל זכות הייעוץ שמוראה אך לבני אמצעים. על כן, מסכימה אני עם טענתו של ב"כ הנאשם כי לא ניתן לתת כל משקל לאימרה זו, במיוחד בהתחשב

בעובדה שהלכת ישכרוב פורסמה כבר בשנת 2006.

גם קביעה של החקירת כהן כי דודתו של הנאשם יכולה לעזר לו בשל תפקידה אינה מקובלת עלי. החקירה כהן לא בדקה מי היא דודתו של הנאשם והאם היא אכן עובדת בתביעה המשפטית. מעבר לכך, אין זה מתפקידה ומסמכותה של החקירה לקבוע האם ישנו ניגוד עניינים, זו החלטה השמורה לעו"ד באומהרן, איתה בקש הנאשם להתייעץ, ולמוסדות לשכת עורכי הדין.

יחד עם זאת, פגמים אלה אין בהם כדי להשפיע על קבילות הودעתו השנייה של הנאשם (ת/5) ועל מנת מלאו המשקל לראיה זו.

ה הנאשם נחקר בשנית כארבעה חודשים לאחר חקירתו הראשונית. דבר לא מנע ממנו לפגוש במהלך תקופה זו עורך דין פרטיו או לחייבן לפנות לسانגוריה הציבורית. מעבר לכך, הנאשם זמן לחקירתו השנייה ביום 22.7.10 (ת/6), כאשר עדותו נגבהה בפועל ביום 25.7.10, לפיכך, טענתו של הנאשם לפיה לא פעל לקבלת עוזץ משפטי לפני חקירתו השנייה מאחר ולא הייתה לו סיבה לעשות כן, אינה יכולה לעמוד ולשמש בסיס לקבלת הטענה של פגיעה בזכות הייעוץ עורך למסירתה.

.9. גם דין טענת ההגנה להתיישנות העבריה - להידחות.

סעיף 214 (ב3) לחוק העונשין קובע את המסדרת הנורמטיבית לביצועה של העבריה באופן הבא:

"מחזיק ברשותו פרסום תועבה ובו דמותו של קטין או צורך פרסום כאמור אף בלי להחזיק בו, דינו - מאסר שנה; לעניין סעיף קטן זה, "מחזיק" או "צורך" - למעט המחזק או הצורך באקראי ובתום לב."

על מנת למלא אחר יסודות סעיף 214 (ב3) לחוק נדרש **החזקת החומר** בחומרים פדופיליים אסורים ומודעות של הנאשם כי החומרם מוחזקים ברשותו. היסוד הפיזי שב עבריה אינם קובע כתנאי את הורדת החומר למחשב ואני דורש שימוש או צפייה בחומרים אלו.

בחקירתו השנייה במשטרה (ת/5/ב) הנאשם נע ונד בין הודהה בדבר ידיעתו שבין הקבצים השמורים במחשבו ישנים גם תמונות וסרטונים בעלי אופי פדופילי לבן טענה לפיה הוא אינו זוכר דבר, אך אין הכחשה.

לאחר שהחוקר הציג בפני הנאשם את הקבצים הפדופיליים שנמצאו במחשבו השיב הנאשם **"זה ישן, חשוב שמחקית את זה"**, בהמשך החקירה ולאחר שנשאל הנאשם מדוע הוא החזק בקבצים אלו אם אין לו עניין בהם, השיב הנאשם **"סתם סקרנות, מציננות, שעמום, עושים כל מיני דברים.."**.

בעדותו בבית המשפט חזר בו הנאשם מגרסאותיו, שנמסרו במסגרת חקירתו השנייה, וטען באופן חד ממשעי כי הוא לא הורד את אותם קבצים פדופיליים למחשבו. بد בבד, הנאשם לא סיפק כל הסבר לשאלת כיצד הגיעו אליו קבצים למחשבו, תוך ש辩 וזכור על אמירותו כי הוא בעל הגישה היחיד למחשב.

תשוביותיו של הנאשם וההעברים התוכופים בין גרסאותיו השונות מלמדים אותנו כי הנאשם היה מודע להימצאות קבצים אלו במחשבו וכי הוא הורד מהם מתוך יציר מציננות וסקרנות, כפי שBITIA זאת בהודעתו השנייה.

בעניין זה נקבע בע"פ (نصرת) 11-08-490 מדינת ישראל נ' יפים גורביץ (פורסם בנבו, 10.1.12) כי:

"יצוין כי ביחס לעבירות החזקה, דוגמת העבירה בה עסקין, וככל שהדברים אמורים בוגע ליסוד הנפשי, שעניינו מידת המודעות או הרצון לשלווט או להחזק נכס, הרי משהוכח כי המערער החזק בקבצים והיתה לו שליטה עליהם, מתעוררת חזקה עובדתית המבוססת על ניסיון החיים והשכל הישר הפעלת לחובתו של המערער[...] לא כל שכן מקום בו מסר הסברים בלתי אמינים להחזקה בנסיבות העצומות של קבצים פדופילים ולאי מחיקת הקבצים, ומסר בכך תשובות מתחמקות, לא הגיוניות וסותרות.

[...] משהודה המערער כי ידע אוזות קיומם של אוטם סרטים פדופילים במחשבו והעבירם لتיקיות אחרות, טרם מחקתם (לדבריו), אין טענה זו יכולה לדור בכפיפה אחת עם טענה להחזקה באוטם קבצים באקראי ובתום לב, שכן דבר לא מנע ממנו למוחק את הקבצים לאלטר, ועצם פעולה שמירת הקבצים הפדופילים ועוד בתיקיות נפרדות, שחלקן מוסתרות, מקום בו שימוש הקבצים הרבים עולה בבירור תוכנן הפדופILI, סותרת את תום הלב והאקריאות, מה גם שכאמור לעיל, בעדותו לפני בית המשפט קמא, אישר המערער כי ידע שהאותו חומר פדופILI מוחזק במחשבו, ידע שמדובר במעשה אסור על פי החוק בישראל ואף התכוון למוחקו- עדות שאינה יכולה לדור בכפיפה אחת עם טענותיו לתום לב.

[...] בהקשר זה הבahir בית המשפט קמא כי משלפנינו עבירה שעניינה החזקת פרטום תועבה, הרי שכן לנו עניין בשאלת השימוש ואף לא בשאלת האם המערער צפה בסרטונים, אם לאו, כך שגם אם היה עולה בידי המערער להוכיח שלא צפה בסרטונים ואף לאفتح אوتם מעולם, כיוון שאלה רק הורדו למחשבו באופן בלתי יזום, הרי שהדבר אינו משנה לשאלת החזקה, שלא הייתה החזקה תמת לב ולא נעשתה באקראי. דברים אלה, עם כל הכבוד, מקובלים גם עלי. אדם הידוע כי הוא מוחזק במחשבו חומר בנסיבות עצומה שלפי כותרתו הוא חומר פדופILI ולא מוחק אותו לאלטר, לא יכול להיבנות מטענת תום לב בחזקה או אקריאות בהורדת אותו חומר.

על פי הוראת החוק, הדרישה לחיפוש של קבצים פדופילים, הורדתם וצפיה בהם אינם חלק מיסודות עבירה החזקה בפרסום תועבה,DOI בעצם החזקתם במחשב, של קבצים בעלי אופי פדופILI, בתוך תיקיות מסוימות, כדי לקיים את העבירה.

דווקא טענת הנאשם כי חלפו שנים מיום הורדת הקבצים מהאינטרנט, העלהם למחשב והחזקה בהם, בתוך תיקיות מסוימות, משמשה את הקרקע מהאפשרות שיכולה לkom לנאים טענת ההגנה של החזקה באקראי וบทום לב.

אין בעובדה שלא הוכח מועד הורדתם של הקבצים למחשב ובעננה כי לא נעשה שימוש בקבצים האסורים, או נעשה שימוש ספורדי בעבר, כדי לסייע לנאים ולהקימם לו את ההגנה בדבר התישנות העבירה.

עצם הימצאות התיקיות ובهم הקבצים בעלי האופי הפדופILI האסור על המחשב, במועד בו בוצע החיפוש, מלמד שהנאשם החזק באותו מועד על מחשבו בחומר פדופILI. משך זמן החזקתו על המחשב וממועד הורדתו למחשב

אינו רלוונטי לגיבוש העבירה.

לפיכך, מצאתי לדחות את טענתו של הנאשם בדבר התיקשות העבירה.

10. לאור כל האמור לעיל, לאור קביעותי והתרשומות מחוסר אמינות גרסתו של הנאשם, כפי שנשמעה בבית המשפט, ואמוץ גרסת הנאשם במשפטה, לפיה היה מודע להחזקת החומריים הפודופילים האסורים במחשב, ובהתאם לראיות הפויזיטיביות בתיק, הגיעו למסקנה כי המאשימה עמדה בנטול להוכיח מעבר לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

התוצאה היא שאני מרשישה את הנאשם בריבוי עבירות של החזקת פרטום תועבה ובו דמותו של קטין, על פי סעיף 214 (בג) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט' אייר תשע"ו, 17 Mai 2016, במעמד הצדדים